A°. 1848. Dingsdag 25 April.

HAAGSCHE BERIGTEN.

BIJBLAD TOT DE ARNHEMSCHE COURANT.

Dit **BIJBLAD** tot de *Arnhemsche Courant* komt driemaal 's weeks, des DINGSDAGS, DONDERDAGS en ZATURDAGS, te 's Gravenhage in het licht, of zoo veel meer als de gebeurtenissen mogten vorderen. De aan de uitgevers van het **BIJBLAD** toegezonden stukken zullen, zoo de plaatsing niet spoed schijnt te eischen, aan de hoofd-redactie te Arnhem toegezonden worden.

Voor de geabonneerden op de *Arnhemsche Courant* zal het **BIJBLAD** verkrijgbaar zijn tegen *f* 2.50 in de drie maanden met *f* 0.40 verhooging voor die niet in 's Gravenhage gevestigd zijn en aan wie het vrachtvrij zal worden toegezonden. Voor de niet geabonneerden kan de prijs niet minder zijn dan *f* 3.00, de verhooging voor vrachtvrije toezending blijft dezelfde.

Afzonderlijke nummers zijn voor *f* 0.10 te bekomen. Advertentiën worden behalve betaling van het zegel geplaatst tegen dezelfde voorwaarden als in de *Arnhemsche Courant*, van één tot vijf regels *f* 1.00, en voor elken regel daarenboven 20 cents.

Waarom wij niet voor het ministerie zijn?

I.

In een hagchelijken tijd, als de tegenwoordige, komt geen ontzien te pas. Vertrouwen moet door *daden* gewekt worden. Wordt het op lossen grond, of zonder grond, gegeven, het is doodelijk. Want de slappe menschen blijven, en het werk *rust* in onvermogende handen. — Preek vertrouwen, onthoud u van aanmerkinking, zal men dáárdoor behouden worden? daardoor de krachtelooze hand niet-krachteloos, de onbeproefde beproefd en voor de taak opgewassen worden? — *Vertrouwd worden* is niet dat wat noodige kennis geeft om door de branding te sturen. Wij hebben te diere lessen gehad, hoe blind vertrouwen ons avarij heeft gebragt, om, nu de zee kookt, niet allen wakker op den uitkijk te staan.

Op de vraag; waarom wij tegen het ministerie zijn, zullen wij dus bepaald antwoord geven. Wij kunnen open zijn, omdat onze overtuiging is, dat hoe meer gezwegen en verbloemd wordt, hoe meer wij gevaar loopen.

Twee vragen doen zich voor.

Vooreerst kon den vorming en personeel van het ministerie bij zijn optreden vertrouwen wekken? Ten andere wat is door het ministerie *gedaan* in de maand die het reeds bestaat, zoodat het gebleken is dat het vertrouwen verdiende?

Een ministerie, zoo als de heer *Schimmelpenninck* het schijnt te verstaan, resumeert zich in den president-minister. Voor allen dus de heer *Schimmelpenninck*.

Men zal het wel volkomen met ons eens wezen, dat de *naam* niets tot den persoon doet. Op den *mensch* komt het aan. De zoon is genie, noch warhoofd, omdat zijn vader *Jan de Wit* of *Frans Baltes* heet. Zal het nu niet dwaas zijn voor den een te roepen, « vertrouwt hem, vertrouwt den man toch met dien mooijen naam »; en tegen den anderen aan te zetten tot wantrouwen? — Noch *rang*, noch *titel* verleenen wat de *naam* niet verleent. Is in den naam zijns vaders geen bewijs gelegen, dat de zoon knap en vertrouwen waard is, het is evenmin gelegen in de omstandigheid, dat hij voorouders had, die vóór hem schatten of adelijken rang hebben verworven. — Kreeg men kunde, karakter en juist inzigt, met het ambt, dan hadden waarlijk de oude ministers wel kunnen blijven.

Noch de *naam Schimmelpenninck* dus, noch de *grafelijke* titel, noch de rang van *minister-president*, of eenige andere betrekking, zijn redenen, om den *man Schimmelpenninck* voor kundig, voor vast van karakter, ruim van denkwijze, helder van inzigt, scherp van blik te houden; om hem voor dengeen te achten, die voor het oogenblik past, en wien wij ons onbepaald vertrouwen geven moeten? — Maar *evenmin* geven ons rang, òf titel, òf naam, reden om hem voor een warhoofd, een onkundige, een blinde behouder te achten en niet dan met wantrouwen te bejegenen.

Op *daden* komt het aan.

Zien wij dus wat hij deed en niet deed.

Van vorige betrekkingen moeten wij zwijgen. Wij weten niet of hij daarin *iets* deed, *niets* deed, of *verkeerd* deed. Er is niets van tot het publiek gekomen. Alleen weet men, dat, toen hij gezant te Londen was, de Engelschen zich te Laboean vestigden. Wij willen dit *hem niet* aanrekenen, maar brengen het alleen bij, omdat het 't *eenigste* belangrijke feit is gedurende *zijn* tijd geschied, en om dus te toonen, dat in hetgeen gedurende *zijn* tijd is voltrokken of niet belet, *geene* reden ligt om *zijne* ambassade een glans te verleenen, die den ambassadeur tot luister zijn kan.

Van zijne vroegere betrekkingen weten wij alleen nog dit, dat het gerucht wel eens liep, dat de heer *Schimmelpenninck* zich nooit goed voegde in eenige betrekking en altijd meende, dat *hem*, «in zijne positie,» als zoon van eenmaal het hoofd van Holland, te weinig eere werd gedaan. Van daar dat hij reeds koopman, president der handel-maatschappij, secretaris van staat, gezant te Petersburg en lid der Eerste Kamer *geweest is*, vóór dat hij gezant te Londen werd, zonder dat genoegzame reden voor die verwisseling bekend zou zijn, die zonder bekende reden aan wispelturigheid of ligtgeraaktheid denken doet.

Wat de heer *Schimmelpenninck* als lid der Eerste Kamer was, weet het publiek niet. Alleen weet men dat men hoegenaamd niets aan de Eerste Kamer heeft kunnen bespeuren, toen de heer *Schimmelpenninck* er in kwam of er uit ging. Het was en bleef altijd « aannemen. » Hetgeen dus doet vermoeden dat hij óf altijd mede voorstemde, óf zijn invloed op anderen, om hen zijn inzigt te doen deelen, niet zwaar geweest is; terwijl aan den steeds korten tijd, dien de Eerste Kamer aan de beraadslagingen bleef wijden, niet doet vermoeden dat de heer *Schimmelpenninck* er veel in gesproken heeft of tot lastige discussien aanleiding gegeven.

De heer *Schimmelpenninck* komt dus tot nog toe zeer negatief voor. Zeker hebben wij daarin nog niets gevonden, dat ons *dringt* hem algeheel ons vertrouwen te geven. Zien wij hem nu positief.

Hij schreef een boek over zijn vader. Eere den zoon, die zijn vader wil verheerlijken! Maar die zijn vader wil verheerlijken, zij voorzigtig hem niet meer te willen doen schitteren, dan hij glans heeft. Zet men den man in valsch licht, hoe sterk men het make, in plaats van hem grooter te doen zijn, wordt hij kleiner in elks oog. — Het is eene fout, maar die men in den zoon zal kunnen verschoonen. Die den vader lief had, zal zich echter ergeren over het gebrek aan takt en inzigt des zoons, waardoor het voorwerp zijner vereering schade wordt toegebragt. — En gebrek aan takt en inzigt zijn nooit genoemd als hoedanigheden, die vertrouwen wekken op den man, die eene hooge politieke betrekking aanvaardt.

Als de fout echter dáárdoor wordt geboren, dat men den vader eene hooge rol laat spelen, wáár voor die rol geene plaats was, en hem uitkomsten toeschrijft, die hij onmogelijk *kon* bewerken, wat zal men dan van den schrijver zeggen, die zoodanige fout beging? Zal men met regt niet vragen, waarom *hij* ondernam het leven van een Staatsman te beschrijven? Zal men te regt niet van dien schrijver kunnen vorderen, dat, vóór dat hij het wage de hand te slaan aan de beschrijving van een man, die bij het volk in geliefd aandenken is, hij het tijdvak bestudeere, waarin die Staatsman leefde; dat hij zich de volledige kennis verschaffe van alle diplomatieke acten en conventiën, die betrekking hadden tot het congres, waarop hij den beschrevene in eene belangrijke rol wil doen schitteren? Zal men met regt dien schrijver niet mogen tegenwerpen, dat, door dit een en ander niet grondig te kennen, hij die *diplomatieke* rol tot het onmogelijke verheft en daardoor den verdienstelijken man inderdaad verkleint?

Maar als nu die schrijver zelf *diplomatieke* betrekkingen bekleedt, en dus, uit den aard van zijnen werkkring, in de diplomatieke geschiedenis der laatste 60 jaren geen vreemdeling wezen *mogt?* Zal dan zijn geschrift op hem, als diplomaat, vertrouwen kunnen wekken?

Zal dan nu de eenige *daad*, die van den heer *Schimmelpenninck* tot het publiek kwam, grond *kunnen* zijn om groot vertrouwen op hem te hebben, nu hij van *diplomaat* overging niet slechts tot het bekleeden van eene eerste administratieve betrekking, maar tot het zijn van hoofd van een ministerie?

Vooringenomenheid of tegenzin komen hier niet te pas; de vraag is, of er grond tot vertrouwen is uit de antecedenten? Daden moeten dit doen beoordeelen. Negatief noch positief is er iets dat daartoe grond geeft: wel iets, dat hem niet kan doen rekenen als de man te zullen zijn, die ons in deze oogenblikken past.

Maar behalve president-minister is hij minister van buitenlandsche zaken en van financien.

Men kan zijne ambassades naar Petersburg en Londen willen doen gelden als gronden voor zijne bevoegdheid tot de portefeuille van buitenlandsche zaken, ofschoon het publiek niet gezien heeft de diplomatieke handelingen, die zouden bewijzen, dat hij ook voor die betrekkingen geschikt ware geweest. En het vermoeden dus zijner geschiktheid en bekwaamheid daarvoor, moet het vermoeden steunen, dat hij de man is voor buitenlandsche zaken.

Maar wat heeft de heer *Schimmelpenninck* ooit aan *financien* gedaan, om te weten dat hij dáár bekwaam in is; wat weet het publiek daarvan, om hem aanstonds ook op dit punt te vertrouwen?

Wáár zou dus het vertrouwen des volks op hem zich moeten gronden? Als politiek man weet men *niets* van hem, als diplomaat schreef hij een boek, daar nog al wat op te zeggen was, als minister van buitenlandsche zaken moeten wij door een overgehaald vermoeden er toe komen, dat hij daarvoor berekend is; als man van financien weet men niets van hem, omdat hij daarin nooit wat deed.

Wáárom moeten wij hem dus vertrouwen?

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 24 April.

Gisteren morgen heeft Z. M. de koning, benevens al de leden van het koninklijk huis, de godsdienstoefening in de Kloosterkerk bijgewoond en aldaar aan het Heilig Avondmaal deel genomen, onder het gehoor van den Wel Eerw. heer Ds. *Timmers Verhoeven*. Z.W.E.W. heeft op eene krachtige en gevoelvolle wijze, bij het uitdeelen van het Nachtmaal, den koning toegesproken, hetgeen op Z. M. en de overige leden van het ko-

nklijke gezin, alsmede op de geheele gemeente, blijkbaar den diepsten indruk maakte. Toen de dienst geëindigd was, keerde Z. M., te midden van Hoogstdeszelfs beide zonen, HH. KK. HH. de prinsen *van Oranje* en *Hendrik*, naar het paleis terug, hetgeen den omstanders, bij de herinnering aan het jongste overlijden van 's konings tweeden zoon, Z. K. H. prins *Alexander* der Nederlanden, zeer heeft getroffen.

— Bij besluit van 19 dezer, n°. 96, heeft Zijne Majesteit goedgevonden: tot wethouder der stad Harderwijk, in plaats van wijlen *F. H. van Erckelens*, te benoemen *H. J. Gelderman*, lid van den raad aldaar;

tot wethouder der stad Zutphen, in plaats van Mr. *L. A. J. W.* baron *Sloet tot Oldhuis*, tot andere functiën geroepen, te benoemen Mr. *M. J. van Löben Sels*, lid van den raad aldaar;

aan *J. J. Hofstede* ontslag te verleenen als secretaris der gemeente Vlist en Bonrepas:

in zijne plaats als zoodanig te benoemen *C. Korevaar*, burgemeester aldaar, en zulks ten einde die beide betrekkingen gelijktijdig te bekleeden:

tot burgemeester en secretaris der gemeente Hensbroek, in plaats van *J. Schuyt*, vroeger eervol uit die betrekkingen ontslagen, te benoemen *H. Mensonides*, assessor aldaar;

aan Mr. *M. P. Blaubeen*, op het daartoe door hem gedaan verzoek, eervol ontslag te verleenen als burgemeester der gemeente Kattendijke, c. a.;

aan *L. Lankhorst*, op het daartoe door hem gedaan verzoek, eervol ontslag te verleenen als secretaris der gemeenten Kattendijke, c. a.;

tot burgemeester der gemeente Haamstede, in plaats van *M. Vis*, vroeger uit die functiën eervol ontslagen, te benoemen *L. L. Bolle*, thans secretaris dier gemeente, en zulks onder toekenning aan denzelve van een eervol ontslag uit gemelde zijne betrekking als secretaris;

tot wethouder der stad Franeker, in plaats van *J. Banga*, tot burgemeester te dier stede aangesteld, te benoemen *J. Mulder*, lid van den raad aldaar;

tot secretaris der gemeente Elsloo, in plaats van wijlen *G. Fredrix*, te benoemen *C. van Hees.*

— De Raad van ministers is in de laatste dagen verschillende malen en ook heden vergaderd geweest.

— De klassieke zaal der societeit *Harmonie* te Rotterdam wordt voor de tentoonstelling van schilderijen en kunstwerken, door het schilderkundig genootschap aldaar in den loop der volgende maand te geven, keurig ingerigt, en zal, wanneer, gelijk te verwachten is, vele schoone kunstvoortbrengselen voor die tentoonstelling worden ingezonden, een prachtig en indrukwekkend gezigt opleveren. Men zegt, dat de hoogleeraar *C. W. Opzoomer* het houden der redevoering bij de prijsuitdeeling heeft op zich genomen, en voegt daarbij, dat die uitdeeling waarschijnlijk plaats zal hebben op den laatsten dag van de openstelling der expositie, en wel in de genoemde zaal, te midden van de daar nog aanwezige schilderijen.

— De minister van staat, gouverneur-generaal van Ned.-Indië, heeft, bij besluit van 5 Februarij jl., vastgesteld bepalingen tot regeling van eenige onderwerpen van strafwetgeving, welke eene dadelijke voorziening vereischen.

— Den 26 Januarij jl. is te Djocjocarta overleden, in den ouderdom van bijna 84 jaren, de Wel Ed. Gestr. Heer *W. Driessen*, gepensioneerd eerste luitenant. — Was hij algemeen geacht om zijne braafheid, hij mogt bovendien het in die gewesten zeer zeldzame voorregt genieten, om de kleinkinderen zijner kleinkinderen, alzoo afstammelingen tot in den vijfden graad, in leven te zien. — In 1774 als soldaat in dienst getreden van de Oost-Indische compagnie, voerde hij, in 1809, als eerste luitenant, het kommandement van Djocjocarta, en werd, in 1817, in dien rang gepensioneerd. Tot kort voor zijn overlijden, genoot hij eene gewenschte gezondheid en zag men hem aan alle openbare feesten en plegtigheden deel nemen.

— Door Zijne Exc. den minister van staat, gouverneur-generaal van Nederlandsch-Indië, zijn benoemd: tot lid van de algemeene rekenkamer, *W. D. van Berckel*, thans adsistent-resident voor de comptabiliteit te Samarang; — bij het wapen der infanterie, tot luitenant-kolonel bij het 3de bataillon, de majoor *B. F. J. H. Le Bron de Vexela*, van het 8ste bataillon; tot majoors: bij het garnizoens-bataillon op Banka, de kapitein *J. J. Croes*, van het bataillon; bij het garnizoens-bataillon ter Westkust van Sumatra, de kapitein *J. A. Waleson*, van het 1ste bataillon; — tot kapitein-adjudant bij den kommandant van het leger, de eerste luit.-adjudant *E. C. F. Happé*: — tot kapiteins, de eerste luitenant *B. T. Reiger*, thans dienst doende als adjudant bij den inspecteur der schutterijen, djaijansecars en pradjoerits; — bij het 7de bataillon, de eerste luitenant *C. H. Boon van Ostade*, thans tijdelijk overgeplaatst bij het korps sappeurs; — bij het garnizoens-bataillon ter westkust van Sumatra, de eerste luitenant *J. B. Bantzer*, van het bataillon.

Bij besluit van 16 Februarij 1848, n°. 1., is benoemd tot adjudant bij den staf van den gouverneur-generaal, de aspirant-intendant bij de militaire administratie *P. L. Bering Liesberg*, thans dienstdoende als ordonnance-officier, met bepaling dat hij bij zijn korps à la suite zal worden gevoerd.

Nog is benoemd: tot directeur-generaal van financiën, *L. Launy*, thans directeur der middelen en domeinen; tot directeur der middelen en domeinen, *W. J. van de Graaff*, thans inspecteur van financiën; tot inspecteur van financien, *E. Francis*, thans hoofd-ambtenaar ter beschikking van den gouverneur-generaal.

Admissie verleend: aan Mr. *H. C. A. Thieme*, als advokaat en procureur bij het hoog-geregtshof van Nederlandsch Indië en den raad van Justitie te Batavia.

Op verzoek eervol uit 's lands dienst ontslagen, onder toekenning van pensioen: de directeur-generaal van financiën *J. P. C. Ruloffs.*

Buitenlandsche berigten.

Italië. — Volgens de berigten uit noordelijk Italië, bleef het italiaansche leger zijn hoofdkwartier te Volta houden en maakte koning *Karel Albert* zich daar gereed, om den maarschalk *Radetzky* aan te vallen.

De *Gazetta di Milano* van den 12 April, meldt, dat de generaal *Bés* reeds voor Peschiera aangekomen was en den aanval onmiddellijk geopend had, waarbij zich vooral de vrijkorpsen onderscheidden, die aan de oostenrijksche artillerie veel nadeel toebragten. (Latere berigten melden, dat Peschiera door de Italianen genomen en koning *Karel Albert* daar zijn intogt gehouden heeft.)

— Het voorloopig bestuur te Milaan, heeft aan alle europesche volkeren een uitgebreid manifest gerigt, namens het verdrukte Italië, 't welk door eigen moed tot onafhankelijkheid en een politiek bestaan herleeft. In dat stuk heet het:

« Wij strijden om ons te verdedigen. Het is een oorlog der beschaving tegen de barbaarschheid. Wij zullen dien geheiligden krijg zonder vrees voortzetten, vast besloten dien tot in den uitersten nood vol te houden als mannen van hart. — Wij roepen Europa op; wij vragen het zijne zedelijke hulp voor een werk van geregtigheid en menschelijkheid. De oostenrijksche regering verdubbelt hare pogingen; ze zet den haat van hare onderdanen tegen ons op, om hen te bewegen tot een goddeloozen en wreeden oorlog. Wij zullen ze bestrijden, wij vreezen ze niet, en hopen op de overwinning, omdat het goede regt voor ons is. Maar is het niet bedroevend voor de eer van onze eeuw, voor de eer der beschaving en voor den christelijken naam, dat de eerzucht eener regering aldus het eene volk tegen het andere wapent, welke geen reden hebben zich te haten, elkaâr te vernietigen? Europa moet die regering voorlichten, en haar van eene onderneming doen afzien, waarbij zij slechts een droevig gevoel voor de volken en smaad voor zich zelve kan behalen. »

— Volgens de *Allgemeine Zeitung*, zou Engeland geen gering aandeel in het voorgevallene te Italië hebben; de gang der gebeurtenissen zoude echter lord *Palmerston* van gedachte hebben veranderd, weshalve Engeland en Napels tegen de uitrustingen van troepen, om naar Lombardije te zenden, geprotesteerd heeft. Ook zou het *Karel Albert* hebben doen weten, geen oorlog op zee tegen Oosteurijk te mogen voeren.

Frankrijk. — Het feest der verbroedering tusschen de troepen en het volk, alsmede de uitdeeling der vaandels, is den 20 zonder stoornis der openbare rust afgeloopen. Reeds ten zeven ure des morgens rukten de nationale garde van den omtrek de barrières der hoofdstad binnen; ten ruim acht ure schaarden de legioenen der nationale garde zich op de aangewezen punten; de mobiele nationale garde stond reeds op hare posten. Rondom den triomfboog de l'Etoile waren amphitheaters geplaatst voor de autoriteiten en genoodigden; de leden van het voorloopig gouvernement hadden zich op het ministerie van oorlog vereenigd. Ten tien ure zag men twee onafzienbare kolonnen, de eene langs de boulevards, de andere langs de kaden van den regter Seineoever; zij bestonden uit de twaalf legioenen der parijsche nationale garde, uit het kavallerielegioen, en uit de vier legioenen van den omtrek, te zamen 50,000 man sterk; voorts uit de sappeurs-pompiers van Parijs, de 25 bataillons mobiele nationale garde, de republikeinsche garde te voet en te paard; de bataillons werklieden van de nationale werkplaatsen, 40,000 man bedragende en ongewapend; voorts waren er keurkompagniën van 13 regimenten infanterie, van 7 regimenten artillerie en van 3 regimenten kavallerie.

Te gelijkertijd plaatsten de leden van het voorloopig gouvernement zich op eene verhevene plaats voor den triomfboog, ter weêrszijden der amphitheaters, en versierd met tropheeën, vaandels, masten met wimpels, enz. Al de staven van de legioenen, regimenten, bataillons en eskadrons naderden vervolgens den voet der estrade, en ontvingen uit handen van de leden van het voorloopig gouvernement de vaandels, onder het gebulder van het geschut, het krijgsmuzijk der korpsen en het gejuich der menigte. Er heerschte veel geestdrift. Deze plegtigheid duurde twee uren, waarna de menigte weder begon te defileren, dat nog des avonds niet afgeloopen was; toen werd de stad prachtig verlicht. Het was een bont gewemel: men zag nationale garden, troepen, mobiele garden, werklieden der nationale werkplaatsen, kavallerie van allerlei soort, broederlijk onder een gemengd. Er zouden wel 250,000 man onder de wapenen geweest zijn. — Onder de kleine zijbogen van den triomfboog waren buffetten voor de menigte, van alles rijkelijk voorzien.

Vrij algemeen was de indruk na den afloop, dat men door deze nieuwe manifestatie, de gematigde republiek voor lang gevestigd kon achten.

— Eene proclamatie van het voorloopig bestuur zegt, dat de regering de clubs onder hare bescherming neemt; doch waarschuwt zij den burgers ongewapend over de staatsbelangen te spreken, daar de clubs anders de vrijheid zouden in gevaar brengen ten nadeele der republiek.

— *Blanqui* is weder de voorzitter van zijne club, welke even hevig blijft als voorheen.

— De minister van oorlog *Arago* heeft, alvorens de vaandels uit te deelen, de kolonels der nationale gardes en van het leger aldus aangesproken:

« Het voorloopig bestuur vertrouwt deze banieren aan uwe eer en aan de eer der burgers en soldaten, over welke gij bevel voert. — Dat deze republikeinsche kleuren, waarvan de geschiedenis de roemrijke herinneringen vereeuwigt, u overal het levende beeld van het vrije en herboren Frankrijk voor oogen stellen! — Dat uwe harten doordrongen zijn van de geheiligde leuze der republiek, welke voortaan het eeuwigdurend geloof van het vaderland is geworden!

Indien dit vaderland uwe armen noodig had, dat dan deze banier u ten roem geleide! — Dat ze bij vrede een zinnebeeld zij van krijgstucht en orde, een teeken van vereeniging tot verdediging van die groote beginselen, welke de omwenteling heeft verkondigd, en welke de republiek zal verlevendigen! — Burgers soldaten, soldaten burgers, alle kinderen van één volk, even dierbaar aan een volk, draagt met trots dit kenteeken van kracht en van grootheid des gewapenden volks; het is voor de republiek een waarborg van eenheid en magt, voor alle vrije volken een waarborg van bondgenootschap en vriendschap, voor de onderdrukte volken eene hoop van vrijmaking.

« Kolonels, in naam der republiek; wij nemen God en de menschen tot getuigen, dat gij zweert getrouwheid aan hare banier! »

De kolonels antwoordden op deze rede, hunne degens opheffende: *wij zweren het! leve de republiek!*

De driekleurige vaandels hebben tot opschrift: *republique française*. In het midden staat langs een eikenkrans: *liberté, égalité, fraternité*, waar tusschen het woord *union.*

— Weldra zullen thans de werkzaamheden der verkiezingen beginnen. Men heeft alle hoop, dat de nationale vergadering vrij gematigd zal wezen; de leden der oppositie van de vorige kamer hebben veel kans; in het zuiden en het westen zullen ook de legitimisten nog al stemmen erlangen; *Ledru Rollin* met zijne partij moet zijne hoop vestigen op de werklieden der nationale werkplaatsen; overigens heeft die partij bij de burgers weinig kans; trouwens op de lijsten der kandidaten, door de *Constitutionnel*, *Siècle*, *Commerce* en *Univers* medegedeeld, staan niet eens de namen *Ledru Rollin*, *Flocon* en *Louis Blanc*; werklieden zullen slechts in gering getal in de vergadering zitten.

— Men spreekt veel van de spoedige tusschenkomst van ons Alpenleger in de italiaansche zaken.

Groot-Brittannie. — Brieven uit Manchester melden, dat de rust aldaar blijft heerschen, niettegenstaande vele werkli den ledig loopen, en handel en nijverheid kwijnende zijn. D tijdingen uit Schotland en Birmingham zijn minder geruststel lend. Te Aberdeen en omstreken hebben de Chartisten talrijk *meetings* gehouden en willen zich wapenen. Ook te Liverpo is dit het geval.

— De vorst *von Metternich* is te Londen aangekomen, e heeft van verscheiden vreemde gezanten bezoeken ontvangen.

— De gewezen Koning der Franschen en de leden van zij gezin genieten thans eene goede gezondheid.

— De aandacht blijft hier te lande zeer op den strijd i Holstein gevestigd. De toon van en mededeelingen in de da bladen zijn over het algemeen gunstig voor de Deenen; me beroept zich daarin op de waarborgen, door Engeland in 172 en door Rusland in 1814 aan Denemarken tot handhaving va zijn bezit ook in de hertogdommen gegeven, en verzekert, da de Deenen tot het uiterste zullen volhouden. Er is een geschrift van den ridder *Bunsen*, den Pruissischen gezant, ten voordeel van de Duitsche aanspraken, te Londen, in het licht gekomen hetwelk door den *Times* gematigd, maar ernstig wordt tegen gesproken. Het blad zegt, dat het een slecht denkbeeld van d wedergeboorte van Duitschland moet geven, als in de dageraa daarvan, ten koste van een kleineren Staat, het regt word verbroken en de vrede van Europa in gevaar gebragt. Voorts waarschuwt dat blad Duitschland, om te letten op zijnen staat van regeringloosheid, waarin het dubbel voorzigtig moest zijn, om geenen strijd naar buiten te openen.

(De duitsche dagbladen doen van hunne zijden, door redeneringen en berigten, al het mogelijke, om den aanval op d hertogdommen en de afscheuring van deze van Denemarken vo te houden.)

« Uit zekere bronnen (leest men in een Frankfortsch blad) vernemen wij, dat de krachtige doorzetting van de Sleeswijk-Holsteinsche zaak van de zijde van Pruissen niet zoo zeer van de heeren *Camphausen* en *Hansemann*, als wel onmiddellijk van den koning zelven en van den heer *von Arnim* uitgaat. Generaal *Wrangel* is tot opperbevelhebber van de troepen in Sleeswijk-Holstein benoemd. Engeland heeft in Berlijn zijne bemiddeling nopens de deensche zaak aangeboden; maar door het pruissisch kabinet is hetzelve beduid, dat de oorlog ingevolge een besluit van den *duitschen bond* gevoerd wordt, en de voorslagen ter bemiddeling dienvolgens te Frankfort moesten gedaan worden. Zoo zijn wij dan eindelijk tot het standpunt gekomen, hetwelk de duitsche bondsvergadering reeds in 1817 had moeten ingenomen hebben.

Het meest wat de Duitschers in deze geheele zaak hindert, is het gebrek aan eene zeemagt; terwijl de Deenen eene, vooral aan kanonneerbooten, nog krachtige marine bezitten, die in tijden van oorlog wel 25,000 man zou kunnen monsteren en voor den duitschen handel allergevaarlijkst zou worden.

Om in den eersten nood te voorzien, heeft de duitsche bond zich sedert eenige dagen ernstig met het aankoopen van eenige stoom-oorlogschepen bezig gehouden. Bijzonder zouden Beijeren en Baden zich sterk ten voordeele daarvan hebben doen hooren. Andere staten zouden bezwaar gevonden hebben, om der bondsvergadering een onvoorwaardelijk crediet daarvoor toe te staan. De permanente commissie zal echter waarschijnlijk de dringende noodzakelijkheid doen gelden, en den maatregel doordrijven. Uit Bremen zijn reeds gevolmagtigden te Frankfort aangekomen, om der Bondsvergadering voorslagen en aanbiedingen tot dat einde te doen.

In de 32ste zitting van die vergadering, van 13 April jl., is zelfs besloten: « om, zoo mogelijk, door een verdrag met eene zeemagt, ter beveiliging van de duitsche kusten en zeeplaatsen voorzorgen te treffen. » Een Frankforter blad roept uit, dat dit ter beschaming van Duitschland strekt! En het voegt er bij: « Dit zijn de nadeelige gevolgen daarvan, dat Holland en Belgie, die oorspronkelijk tot Duitschland behoorende landen, van Duitschland zijn afgescheiden, en dat niet de duitsche diplomatie in de jaren 1814 en 1815 gevorderd en daarop gestaan heeft, dat deze landen in den Duitschen Bond zouden treden! »

Deze opmerking in een veel gelezen Duitsch blad verdient niet voorbijgezien te worden, als men die met andere soortgelijke in verband brengt. Zoo noemt het Dusseldorper dagblad « het eene ongelukkige en zelfs onjuiste grensbepaling op het Weener-congres, dat eene schoone landstreek van de hertogdommen van Cleef en van Gelder, die tot eenen niet onaanzienlijken omvang door de beide Maasoevers omvat worden, aan het koningrijk der Nederlanden is toebedeeld.

« Bij de pogingen van ons duitsch vaderland (voegt het blad er bij) om de, vooral in de laatste tijden er van vervreemde provinciën terug te bekomen, mogen ook deze ontnomen en aan de Nederlanden overgedragen, gedeelten wel mede in aanmerking komen. »

Men ziet, zoo als de *Overijssel* te regt opmerkt, dat de Duitschers tegenwoordig tuk zijn op de uitbreiding hunner *Duitschheid.*

Laatste berigten. — De koning van Denemarken is, door eene gevatte koude op de borst, door ziekte aangetast.

— Den 21 heeft, niet verre van Altenhof, een bloedig gevecht plaats gehad, tusschen 2000 man deensche infanterie en eene afdeeling dragonders met eenig geschut en de vrijkorpsen van Wasmer en Ranzau, waarbij zich hamburger, keulsche vrijwilligers bevonden. Het gevecht is 's ochtends ten 4 ure begonnen en had tot 11 ure voortgeduurd. De vrijscharen werden, zoo het heet, door de overmagt teruggedrongen, en vier wagens met gekwetsten zijn in Rendsburg aangekomen. De Pruissen zouden den 22 uitrukken en te Rendsburg door Hanoveranen vervangen worden. Gen. *Wrangel* was met een pruissischen prins derwaarts gereisd, om het opperbevel over de pruissische troepen op zich te nemen.

De troepen onder den luit.-gen. *v. Gagern*, tegen de troepen van *Hecker* afgezonden, hebben nabij Kandern die bende aangegrepen en een 100tal daarvan moet gevallen zijn, terwijl een 25 man der troepen moet zijn gebleven; intusschen verloren zij ook hun aanvoerder, den edelen *von Gagern*, die door een verradelijk schot getroffen werd en bezweek. De bende is geheel door de in woede ontstoken troepen verstrooid.

Het geschut, de pakkaadje enz. van de opstandelingen zijn in handen der overwinnaars gevallen en *Hecker* is over den Rijn gevlugt.

— Uit Triëst meldt de *Oostenrijksche Lloyds*: « Uit zekere bronnen vernemen wij, dat, ten gevolge van een protest van den britschen gezant in Napels, *de aldaar voorgenomene afzending van een hulpcorps van 12,000 man naar Lombardije, geen plaats heeft gehad.* Zoo veel te minder kan van eene operatie ter zee tegen Triëst sprake zijn. »

Te 's Gravenhage, bij GEBROEDERS BELINFANTE.